„Goed dan, goed!" bracht hij er stamelend uit. „Ik zal bekennen. Ik ben in de val geloopen en liegen helpt mij niets. Doch ik wil staatsgetuige worden. Ik verzoek u, mij als zoodanig te willen beschouwen, want ik ben slechts een arm, bedrogen slachtoffer . . . de hoofdschuldige echter, die het geheele vervloekte plan in elkaar zette, staat daar!"

En met uitgestrekte hand wees hij op Ralph Waldon. Ralph Waldon zat daar nog immer onbeweeglijk, als hoorde hij er niet bij thuis, en had het eene been over het andere geslagen. Nu mat hij zijn aanklager met een blik vol koele verachting. Maar geen woord kwam van zijn lippen en ook op zijn gelaat veranderde geen spier.

„De beslissing over uw wensch behoort thuis bij mijn chef, den districtsadvocaat," zei nu de aanklager. „De jury van den Coroner heeft niet over een aanklacht te oordeelen, maar alleen de ware doodsoorzaak van Huntington Whistler vast te stellen. U bekent dus, vergif in het nieuwe bruispoederpreparaat gedaan te hebben?"

„Maar slechts op bevel van Mr. Waldon," huilde de ontmaskerde. „Hij heeft mij er toe aangezet. Ik was zwak genoeg, hem te gehoorzamen, wijl . . . nu ja, wijl hij mij in zijn macht had. Hij wist, dat, toen ik vroeger failleerde, verschillende onregelmatigheden waren voorgekomen; zoo hij het in zijn handen berustende materiaal aan den districtsadvocaat overhandigde zou door iedere jury het schuldig over mij worden uitgesproken. Daarom moest ik hem gehoorzamen . . . Ach, hoe heb ik mij er tegen verzet! Geloof me, ik was slechts zwak, te gedienstig voor anderen, dat is het!"

„U wilt beweren, dat Mr. Waldon u last heeft gegeven mij te vergiftigen?" vroeg Ned Whistler haastig daartusschen met van innerlijke ontroering bevende stem.

„Ja zeker, dat deed hij!" klonk luide Phelps' stem. „Ik wil het met een eed bevestigen, dat hij het deed, zoo waar ik een eerlijk . . . ik wil zeggen" — hij zuchtte — „een fatsoenlijk, hoewel zwak mensch ben . . ."

„Wilt u er niet eens gauw een eind aan maken?" wierp Mr. Murray er ongeduldig tusschen.

„Maar ik ben nu eerst op de helft! Ik blijf er bij: het is de zuivere waarheid, wat ik van den schijnbaar verloren sleutel der giftkas straks gezegd heb. . . . Ach, dwaas die ik ben!" jammerde hij, „wie zal mij ten laatste nog gelooven? . . . En toch is het waar, waar, waar!" schreeuwde hij wild. „Nu begrijp ik ook eerst de geheele slechtheid ervan! Die man heeft mij reeds van het begin af als zijn zondenbok trachten te gebruiken, in geval de zaak verkeerd uitkwam . . . O, dat alles is zoo sluw uitgedacht en klinkt zoo ongelooflijk uit mijn mond. Wat vang ik toch aan, dat men mij geloof schenkt . . . Het is toch waar!"

Hij wachtte even en ging toen gejaagd verder: „Waldon zelf bracht de giftflesch op het kantoor . . . Hoe zou ik hebben kunnen weten, dat zulk een proeffleschje moest komen? Maar hij wist het, want hij is immers bij de firma betrokken. Ik bezweer het, hij heeft heel die reclame slechts bedacht, om zonder opzien te wekken, Mr. Whistler te kunnen vermoorden . . . Hoe heeft hij mij op het kantoor niet aangespoord met bedreigingen, beloften en geruststellingen! . . . Ik was geheel in zijn macht en zoo erbarmelijk zwak. Hij wist het, dat dat pakketje komen zou — en daarom gaf hij mij eenzelfde fleschje, met de opdracht er bij, het te ruilen met het fleschje dat in het pakje zou zitten. Zelf echter heeft hij het vergif in de broomkaliflesch geschud . . . mijne heeren, dat is waarheid! Ik werd bevreesd en ging er van door . . . En ik zal het maar bekennen: ik heb Mr. Whistler bedrogen en zijn handschrift vervalscht. Hij was met zijn chèqueboek wat onvoorzichtig, dikwijls lag het niet achter slot en grendel . . . Welnu, altijd had ik eenige blanco's op zak en gelijk daarstraks uitkwam, wilde ik tenminste genoeg geld bij mij hebben voor de vlucht. Het geld, dat vroeger op de bank stond, had ik verspeeld, en ik had daar geen crediet meer . . ."

„U beschuldigt derhalve Mr. Waldon, dat deze zelf het gif vermengd heeft, en u zoudt slechts als medeplichtige schuldig zijn?" vroeg de Coroner.

„Wel natuurlijk! U hebt in mij slechts zijn verleid slachtoffer te zien . . . Ik wensch den districtsadvocaat te spreken, ik wil hem het geval voorleggen, ik ben daartoe als burger van dit glorierijk land gerechtigd . . ."

„Genoeg!" riep Ned Whistler daar tusschen, die een grooten hekel scheen te hebben aan den man, dien hij eenmaal zijn vertrouwen geschonken had. „Ik wensch op de tegen Mr. Waldon gerichte aanklacht slechts te verklaren, dat deze nooit een daad kan hebben bedreven, die mijn dood tengevolge zou hebben. Neen, nooit! Ik heb mijn reden om niet meer met Mr. Waldon om te gaan, doch ik ken hem van mijn prilste jeugd. Meer dan vijf en twintig jaren hadden wij geen geheimen voor elkaar en onze ziel lag voor beiden open. Ralph Waldon mag verraad gepleegd hebben aan de trouw en de liefde van den vriend, een sluipmoordenaar werd hij nooit, evenmin als ik!"

Ralph was als geëlectriseerd opgesprongen! Ned's woorden hadden hem uit zijn onverschilligheid wakker geschud. Hij boog naar zijn vroegeren vriend en een warme blik straalde uit zijn oogen.

„Ik dank je, Ned. Deze woorden uit jouw mond maken mij gelukkig."

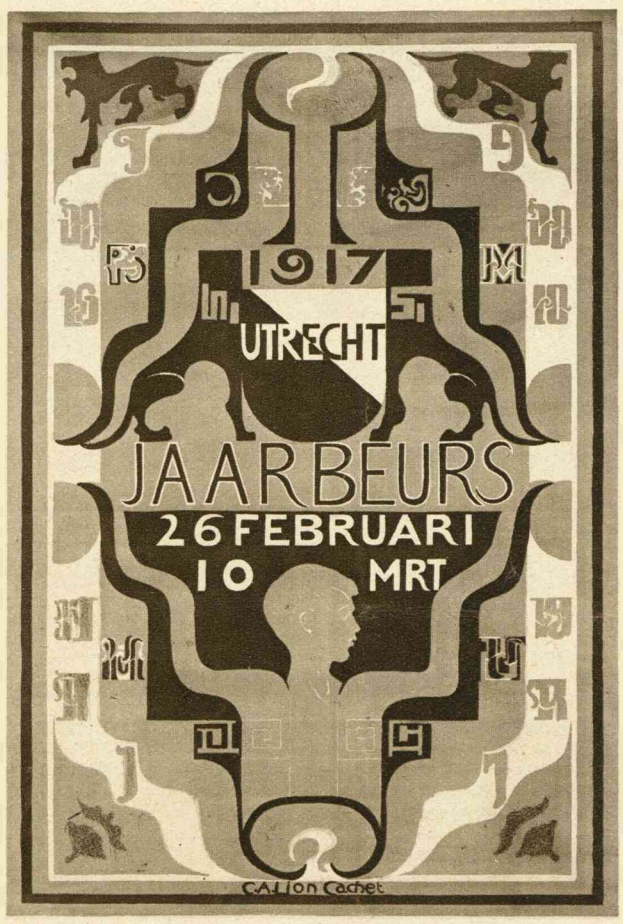
„En hij heeft mij toch verleid!" riep Phelps luid. „Hoe dikwijls deed hij bij mij zijn beklag, dat hij hopeloos verliefd was op miss Hastings, en zich nog zou zelfmoorden, wanneer deze hem niet zou toebehooren. Is dat misschien niet waar?" schreeuwde hij Waldon rechtstreeks toe. „Hebt u mij niet duizend maal gezegd, als ik bij u zat te schrijven, dat u het bruidspaar zoudt scheiden, zoo u daartoe slechts een middel wist? En hadt u daar niets voor over? Wie moest zich dan op uw aandringen met dien Huntington Whistler bevriend maken, toen deze zoo plotseling weder in New York opdook? Wie moest in zijn vrijen tijd zich de hakken onder de schoenen uitloopen, alléén om te spionneeren en uit te vorschen? Ik, en nogmaals ik! En nu wilt u mij koelbloedig opofferen."

Hij grijnslachte.

„Misreken u maar niet, mijn vriend! Al was ik ook een dwaas, mij door u zóó te laten overrompelen; één bewijs heb ik toch . . . één bewijs!" herhaalde hij op hoogen toon, „waarvan u niet gedroomd hebt! Een troefkaart die mij wellicht dichter bij den electrischen stoel brengt . . . Goed dan, zoo ik dien bestijgen moet, wil ik toch in goed gezelschap zijn!"

Het koude, verachtelijke lachje, dat om Waldon's lippen speelde, die daar in zijn volle lengte stond toe te zien, maakte de woede van Phelps nog immer meer gaande. Men kon duidelijk aan hem zien, dat hij zich op den ander wilde wreken, het kostte wat het wilde, al zou zijn eigen leven daardoor ook gevaar loopen.

„Ik bezweer het," gilde hij weer door de zaal, „die

EERSTE NEDERLANDSCHE JAARBEURS.
Reclameplaat van de Eerste Nederlandsche Jaarbeurs, die van 26 Februari tot 10 Maart 1917 te Utrecht zal worden gehouden. Bekroond ontwerp van den Sierkunstenaar C. A. Lion Cachet. Aan de Jaarbeurs zal worden deelgenomen door meer dan 600 Nederlandsche fabrikanten, vertegenwoordigende alle Nijverheidsgroepen.

man heeft de daad volbracht! Ik heb slechts toegezien en gezwegen!"

„Is het nu haast genoeg?" vroeg Ralph Waldon, nu ook opgewonden. „Misschien mag ik ook den Coroner om bescherming verzoeken tegen deze uitvallen van een krankzinnige."

„U ontkent dus iedere medeplichtigheid, Mr. Waldon?" vroeg de openbare aanklager. „Die man vertelt dus niets dan leugens? Nu, min of meer is dat ook aan te nemen."

Trotsch richtte Ralph Waldon zich op.

„Ik hoop, dat daar niemand in de zaal aan twijfelt!" gaf hij hoogmoedig te kennen. „Die man daar in den stoel der getuigen is een schurk. Ik heb hem weldaden bewezen, die hij nu met ondank vergeldt, dat is alles. Ik geef toe, dat ik ten opzichte van hem geen geheimen had en ik spreek wel eens meer dan ik werkelijk verantwoorden kan. Nooit heb ik er een geheim van gemaakt, dat de verloving van den vriend mijner jeugd mij een doorn in het oog was. Ik geef ook toe, dat ik alle pogingen in het werk stelde om ze af te breken en Phelps nu en dan last gaf Huntington Whistler uit te vragen, daar ik wist, dat deze in dronken toestand een flapuit was.

„Dat alles is dus juist. Verder heb ik in verzamelwoede den inhoud mijner vergiftkas wel twintigmaal aan Phelps laten zien. Hij deed altijd of het hem zeer interesseerde en ik liet mij door hem bedotten; dat zou bij iederen amateur zoo wel gegaan zijn. Phelps kende dus zeer nauwkeurig al de zeldzame vergiften, hij had de etiketten voor de kolven zelf geschreven en wist, welke eigenschappen iedere vergiftsoort bezit, hoe snel en onder welke omstandigheden zij werken en welke veranderingen zij in het menschelijk leven teweegbrengen, waaruit hun werking kan worden nagegaan enz. Naar het mij voorkomt, heeft Phelps reeds vroeger mijn sleutels willen bemachtigen, doch eergisteren pas gelukte het hem, ze ongemerkt in zijn aktenportefeuille te steken. De slordigheid van den kamerbediende hielp hem nog, want hij kon alleen in mijn slaapkamer blijven en zich de giftflesch toeëigenen . . .

„Ik voeg hierbij: dat aan Mr. Whistler een proefpakket van Brown, Mc. Lean en Co. ook op het kantoor werd toegezonden, hetgeen Phelps natuurlijk wist. Hij heeft immers zelf de adressen geschreven, die ik uit de kringen mijner bekenden had opgegeven. Ook kon hij tot op het uur na uitrekenen, wanneer het pakket komen zou, want ik had hem in een gesprek medegedeeld, welke groote voorbereidingsmaatregelen de firma getroffen had. Gelijk bekend, werd geheel New York op hetzelfde uur met het nieuwe middel overstroomd. Hij kon dus zijn maatregelen nemen. De drijfveer zijner handelwijze was, gelijk Mr. Ned Whistler straks opmerkte, de angst dat zijn chèquesvervalschingen aan het licht zouden komen, en ik moet zeggen, dat hij zijn maatregelen goed getroffen heeft. Had mijn vriend het vergif ingenomen, dan zou hij wellicht eerst na eenigen tijd gevonden zijn, terwijl men dan het gif niet meer kon aanwijzen, en waarschijnlijk had dan niemand aan een moord gedacht, en zou men aangenomen hebben dat hij zich had gezelfmoord. Had derhalve de nog altijd onverklaarbare vermoording van dien Huntington Whistler den geheelen aanslag niet aan het licht gebracht, dan zou de waardige Mr. Phelps nu op weg naar West-Indië, mijn vriend Ned echter reeds begraven zijn, en geen mensch had argwaan gekoesterd."

Hoe langer Ralph Waldon gesproken had, des te meer verrieden de trekken der aanwezigen, die der juryleden incluis, dat men hem geloofde. Wat hij zei scheen zonneklaar, temeer daar de boekhouder voortdurend op leugens betrapt was. Alles was nu opgehelderd. Ook de bijomstandigheden wezen er op, dat Phelps de dader was. Hij kon ook ongehinderd het groene zegellak nemen dat op Ralph's schrijftafel lag, om het pakje weer te sluiten. Zijn geheele doen wees op een met voorbedachten rade uitgevoerd plan. Met diepen ernst was de Coroner opgestaan.

„Het geval is nu voldoende opgehelderd om de jury een uitspraak te laten doen. Ik sluit daarom hiermede het getuigenverhoor en stel aan de jury voor, te verklaren, dat Huntington Whistler gestorven is aan vergiftiging, welke echter niet tegen hem was beraamd, en dat de giftmenger de getuige Charles W. Phelps is."

Hij kwam echter niet verder. Met gillende stem schreeuwde de doodsbleek geworden boekhouder: „En wat geschiedt er met Waldon? Zal de jury hem niet schuldig verklaren?"

„Er zal niemand in de zaal zijn, die ook slechts één woord van u gelooft!" antwoordde de hulpdistrictsadvocaat spottend.

„Geen woord gelooft?" schreeuwde Phelps opnieuw. „Als ik nu een getuige breng . . . een zeer gewichtige getuige, die bewijst, dat het toch zoo is, wat ik zeide . . . een man, die op het kantoor was, toen ik met Waldon afhandelde, een getuige, die nauwkeurig gezien heeft hoe de schurk het vergif in de flesch schudde!"

„De man is razend!" merkte Ralph Waldon met een minachtend lachje op.

„Een getuige, wiens aanwezigheid in de zaal niemand vermoedt!" gilde Phelps met steeds grooter heftigheid. „Kortom, heeren, wanneer ik den moordenaar vóórbreng . . . d. w. z. slechts den man die Huntington heeft willen vermoorden, zonder te weten, dat deze reeds dood was . . . den man die alles gehoord heeft, alles, wat op dien dag in het kantoor voorviel: zeg, meneer de districtsadvocaat, zal men mij dan als staatsgetuige tegen dien schurk daar aannemen?"

Was een bom eensklaps in de stampvolle zaal gesprongen, de uitwerking had onmogelijk grooter kunnen zijn.

Als ware het afgesproken, richtten zich allen blikken op Ralph Waldon. Deze stond eensklaps als versteend. Wel speelde nog een zwak lachje om zijn lippen, maar ondanks al zijn moeite scheen hij als verstijfd. Zijn blik was nog wat hoogmoedig, maar in het diepste zijner oogen flikkerde de angst. Als onder een magnetischen dwang zocht zijn blik het gelaat van den boekhouder.

Deze bemerkte dat wel.

„Is 't raak, kameraad? Hahaha, daar heb je je nu geweldig in mij vergist! Voor jouw hoogmoed was ik altijd slechts een hond, maar Phelps is het schaap niet, dat zich willoos laat slachtofferen, zonder meer dan bè te zeggen! . . . En Phelps speelde je in de kaart! Daarom smokkelde ik die giftflesch de woning der zangeres binnen!" riep hij luid den gezworenen toe. „Ik dacht, dat zij reeds in de val zat: maar ik heb leelijk misgerekend."

„Maar wat deed ik u dan, dat u mij zoo schandelijk behandelde?"

Ethel Hastings was vóór hem komen staan en voor haar vernietigenden blik moest de verstokte booswicht het oog naar den grond slaan. Aanstonds daarop echter staarde hij haar trotsch aan.

(Wordt vervolgd).